

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 14. tripartita. De eodem festo. Epiph. Magbificatus est Rex pacificus, super Reges universa terræ, cujus vultum desiderat universa terra. Prima pars ostendit, cur dicatur Rex pacificus Jesus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

indicare videatur, caeli id clamant; licet stabulum & forcum id absconditum reddat, stella & Reges id fatentur. Licet non nisi vagire posse videat & nescire loqui, ego sum sapientia & verbum. Licet oculi non videantur apri nisi ad lacrymas & flentem, tamen ego sum Deus, & oculis sole lucidioribus cordis vestri abscondita perspicio, & quaecumque de vobis tota erunt aeternitate pernolesco. Licet manus videantur colligatae, videre tamen quia ego sum Deus omnipotens, formans caelum, & tribus digitis appendens molem terrae. Licet videat facies involutus, vacare & videre quia ego sum Deus, caelum & terram & mare quali facies involvens. Licet jaceam in feno, tamen ego sum Deus, caelum habens pro throno; licet pendeam lactens ab ubere materno, ego tamen Angelos & omnes creaturas palco. Licet infans sum tredecim dierum, vacare & videre, quia ante Luciferum sum genitus in splendoribus Sanctorum. Licet mortalis videat, omnibus tamen vitam dono. Licet circumcitus sim, quasi infans natus cum peccato, ego sum Deus qui omnes salvo; Ego sum, ego sum qui deleo iniquitates tuas, & absque me non est salvator. Ita est, o Domine JESU, tu es Dominus virtutum, susceptor noster Deus iacob. Tu es Emmanuel, Nobiscum Deus, susceptor noster, suscipiens canem nostram, suscipiens nos in tempore, suscipiens in aeternitate, suscipiens per gratiam, suscipiens per gloriam. Tu es Deus virtutum, Deus es exercituum, Militia caeli, quae est multitudo stellarum, te adorat: Militia caeli, quae est multitudo Angelorum, te glorificat. Tu es Deus virtutum, Deus exercituum, te benedicat & adorat innumeris exercitus Ma tyrum, Virginum, Sanctorum: Tu es Deus virtutum, omnis virtus, omnis gratia omne donum a te in nos promanat. Tu dignus vere es exaltari in gentibus, adorari & benedici ab omnibus nationibus, & Regibus. Tu dignus es exaltari in terra, in praesepio, in feno, in sinu materno: daigitur nobis ut digne te cum Regibus & Magis sic adoremus & exilemus in terra, hoc brevis vitae nostrae tempore; ut nos exaltes tandem in caelo, & te Regem nostrum videamus in aeternitate.

LECT. 13.
tripart.

DE EODEM FESTO.

Magnificus est Rex pacificus super Reges universae terrae. 3. Reg. 10.

PARS I. Christus Dominus aliquoties legitur in fine vitae petisse a Patre, Pater clarifica Filium tuum, ut & Filius tuus clarificet te. Et responsum accepit per vocem a caelo. Et clarificavi, & iterum clarificabo. Quid est clarificare Filium, nisi eius maiestatem, potestatem, gloriam, manifestare? Clarificatur ergo erat cum Pater in Resurrectione, quasi solem novum splendoris ex sepulchri occiduis tenebris educendo, & omnibus eius glo-

riam manifestam faciendo. Unde Christus recte Synagogam hinc Prophetae verbis alloqui introducit: Ne lateris inimica mea super me, quia cecidi consergam, cum sederis in tenebris, Dominus lux mea adducet me in lucem, videbo iustitiam ejus. Clarificatur etiam cum erat gloriosa ascensione in conspectu hominum, & jubilo Angelorum. Denique cum clarificatus erat a postolorum in universum orbem missione, qui ejus nomen & gloriam annuntiaverunt omnibus gentibus, omnibusque Regibus & Principibus intrepide manifestati.

Mich. 7.

Quamodo Christus a Patre clarificatus.

Sed Pater non solum voce caelesti respondet se clarificaturum filium: immo addit se eum jam glorificasse. Et hoc verum est, quia tam initio aetatis ejus, quam initio & fine praedicationis, cum ut filium caelestem declaravit, cuiusque gloriam manifestavit. Propterea dicit: *Vidimus gloriam ejus, gloriam, quasi visgentis a Patre.* An non gloria ejus manifestata fuit, tum in Baptismo, tum in Transfiguratione, hac magnifica voce: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacet, ipsum audite.* Numquid gloria ejus quasi Unigeniti a Patre patuit, Angelis super eum ascendentibus & descendentibus. Numquid manifesta fuit in tot miraculis, quasi tot divinitatis radiis per nubem carnis promicantibus? Et haec quidem, tum in exordio, tum in fine praedicationis, ejus gloriam planam publicaverunt. Sed nec in infantia dicitur ei clarificatio a Patre, tum in ipso Nativitatis die, claritate caelesti Angelos & Pastores circumfulgentem, & ad curas ejus eos deducente; tum maxime in hodierna luce adorationis Regum, quae per excellentiam *Epiphaniae* sive manifestationis dies nuncupatur; quia caelesti splendore Patris Filii sui gloriam publicavit, eumque publico cultu a Regibus Orientis, nomine totius Orbis, agnosci & adorari voluit. Merito ergo vox caelestis dixit: *Et clarificabo, & clarificavi.* Merito & nos caelesti nostro Rege in cunis adhuc jacente accinimus: *Rex pacificus magnificus est super omnes Reges universae terrae.*

Joan. 1.

Ibid.

Haec verba primo de Salomone pronuntiata sunt, de quo dicitur: *Magnificatus est rex Salomon super Reges universae terrae divitiis & sapientia, & nesciens universae terra desiderabat vultum Salomonis, ut audiret sapientiam ejus, quam audiverat Deus in corde suo.* Et singuli desiderabant munera, vasa argentea & aurea, vestes & arma bellica, aromata quoque & equos, & milia per annos singulis. Vides magnificentiam & gloriam Salomonis? Sed quia ipse tyrum gerebat Christi pacifici Regis nostri, ideo Ecclesia de Christo canit a Spiritu sancto edocta, quod de Salomone scriptura sacra expressit. Et hodiernae quidem festivitatis mihi optime verba ista vult congruere; cum a finibus terrae ad eum adorandum & ei munera offerendum Reges veniant. In quo etiam die illud ad animas fideles merito dirigimus: *Egre timui filia Sion, & videte Regem vestrum in vultu suo, quod cecidit et erexit mater sua.* Videte

Salomonis magnificus.

3. Reg. 10.

Cant. 3.

dece cum in diademate mortalitatis, quo MARIA cum coronavit; videte Regem pacificum hodie magnificentum, cuius yltimum desiderat univerſa terra. Sed expendamus huius ſententiae ſingula verba.

Christus Rex pacificus.

Primo recte Chriſtus hoc titulo gratia deſignatur, Rex Pacificus. Et quidem licet inſans jaceat in ſtabulo & praefepio, pauperatis cinctus anguſtiis, tamen vere ibi Rex eſt, Rex ille de quo Reges inquireunt: *Vbi eſt qui natus eſt Rex iudeorum?* Rex ergo eſt & quidem Rex natus non ab hominibus electus, non a principibus nominatus, ſed a patre unctus a matre coronatus, coronam jam ex utero geſtans. Nec ſolum Rex, ſed Pacificus Rex nominatur; hoc enim eſt nomen ei a patre inditum, *Princeps pacis.* Quapropter in eius natiuitate pacem nuntiat Angelus & tractatum pacis inter Deum & homines jam ſignat lachrymis, poſtmodum ſanguine ſignaturus. Unde de eo dicit Apoſtolus: *Pacificus per ſanguinem ſuum, ſicut qui in caelo, ſicut qui in terris ſunt.* Nec Noe, aut Daniel, aut Job, hanc eum Deo pacem nominat totius orbis poterit inire, de quibus dicitur: *ſi fuerint tres viri ſti in medio eius, nec filios nec filias liberabunt.* Hi fuerant magni interceſſores & pacificiores apud Deum; quia Noe poſt diluuium obtulit gratiam Deo ſacrificium, Job pro amicis impetravit gratiam; Daniel in captiuitate Babylonis pro populo oravit: interim non fuisse ſufficientes ad illam pacificationem generalem, & eed impetionem orbis. *Non eſt qui valeat manū ſua ponere in ambobus* quali in ſymbolo pacis & ſcederis, niſi Rex iſte pacificus & pacificans, in cuius ortu pax nuntiat in terris, ſicut & gloria in caelis. Etenim nulla amplius diſſenſio erat in caelis, expulſo illo qui ab initio bella ibi fuſcitauerat, etiam partem ſtellarum cauda ſua ſive prava ſuggeſtione & conſilio involvens, & ſecum in abyſſum trahens, & ideo in caelis gloria decantatur. At quia & terris ille diſſenſionis omnis auctor, illum ſecum abduxerat, bellum ſerens in paradifo inter Deum & hominem, inter Angelum & hominem qui inde ab Angelo eiectus fuit, inter carnem & ſpiritum & poſtmodum etiam in mundo inter hominem & hominem, inter fratrem & fratrem, patrem & filium, inter eos qui ſtriſſimo ſcederis vinculo a natura iuncti ſunt, hinc in ortu huius infantis, qui integram ubique pacem ſancire venit, pax nuntianda fuit per Angelos pacis.

Coloſſ. 1.

Quomodo dicitur magnificatus in ortu ſuo Rex hic pacificus, cum nec vilior natiuitas nec magis indigna Rege poſſit reperiri? An non inter ſordes ſtabuli naſcitur, & inter ſordidam animalium in vili praefepio reclinat? Quid vilius? An non jacet in ſecno, ab omnibus reprobarus, quia non eſt ei locus in diverſorio; Quid abiectus? An non frigore agit & nuditate, & vix pannos viles habet in hac natiuitate? Quid milerius? Quis ſimilem eligeret naſcendi modum, aut quae ibi magnificentia regia? An forte ſtabulum pro palatio, praefepium pro throno, panni viles pro purpura, araneorum textura, pro perſtromatibus & tapetibus, Bos & Aſinus pro comitatu regio reputantur? Utique, ſi haec oculis ſpectentur humanis, nihil hic auguſtum reperietur, ſed omnia vilia & abiecta. Sed ſi oculis fidei adhibeamus, omnia hic ſunt magnifica, & myſteris caeleſtibus plena: ita ut hic merito pronuncietur puer iſte magnificatus ſuper Reges univerſae terrae.

Exec. 14.

Ac inprimis ex parte matris eius, quae viliſ exte-
rius cenſetur & pauperula, multa magnificentia
cernitur, dum virgo & mater eſſe reperitur. Ab illa
yelut ſplendor rutilans egreſſus eſt hic filius ma-
gnificentiffime, nihil eam ſordidans, nihil eius pu-
ritatem & virginitatem minuens, ſed eam confe-
crans & in aeternum ſpectabilem reddens. An alicui
Regnum conceſſum eſt, ut e matre incorrupta &
virgine naſceretur? Certe, dum Reges naſcuntur, ſi-
milium alius e matris utero exiunt, vilitate, miferia,
& ſordibus plenum nanciſcuntur. Reginae Reges
pauperes anguſtias patiuntur & acerrimos dolo-
res, immo & quandoque regio ſuo partu enecat-
tur, nam & qui Caefares dicti ſunt, a caelo venire
matris primus hoc nomen ſortiti ſunt. Ergo haec
noſtra Regis pacifici prerogativa ſingularis & ma-
gnifica eſt, nullum matri afferre dolorem, & virgi-
nei pudoris haud temerare integritatem. Ideo apud
Ezechielem mater haec deſignata eſt in porta illa
magnifica & ſplendida, de qua dicitur: *Porta haec
clauſa erit, & non aperiatur, ut non pertransibit per
eam, quoniam Dominus Deus inueſtus eſt per eam,
eritq; clauſa & inuſata.* Hoc eſt, in honore ipſius Prin-
cipis

Job. 9.

Quid ergo turbas Herodes, & bella cius? Ecce Rex pacificus & princeps pacis venit, qui natus eſt eam artum, & vivens praedicavit, moriens legavit, reſuſcitans donavit, & per ſuos legatos in ſinem uſq; ſaeculi nuntiat praecipis, quid ſeruis? Sed non eſt pax nuntiata niſi hominibus bonae voluntatis. Talis non erat Herodes, qui toto regni decurſu mani-
feſta ſigna euidit ſummae crudelitatis, & peſſimae voluntatis. Quia ſi antiquis ſcripturis credimus, Hircanum Regem ſimul & ſacerdotem interfecit ut regio potiretur. Phetonam fratrem & Egeſip-
Rational. Euang.

pum cognatum interemit: uxorem Mariam ne ob leuam ſuſpicionem decollavit: Ariſtobulum & Alexandrum filios neci dedit. Unde de illo ſic poſteritati conſignatum legit: *Herodes Aſcalonita, vultu ferus, animo barbarus, ducio eſt ſanguine maceratus, a quo nihil ad ſummam crudelitatem praeter Deicidium abſiit, Deicidio voluntas non deſiit, Vulpina fraude regnum Iuda: in vaſti regnavit ira ſeruis, iura Dominus fortuna felix, Cyclopica vita infeliciffimus, Deſiit caeleſti plaga, ſeralis morbi, anno regni triceſimo ſeptimo, aetate ſexte ſeptuageſimo, Chriſti oſtavo.* Quia ergo non eſt pax impiis, dicit Dominus, ideo conturbat Herodes: & omnes Jerofolymis conturbat, ac poſtmodum cuncta ſanguine commulcet in Bertheem, ob adventum illius qui Rex eſt pacificus & Princeps pacis.

Herodis deſcriptio

Quomodo Chriſtus Rex magnificatus in ortu ſuo.

Magnifica cenſia Chriſti ex parte matris.

Exec. 14.

7. Toſeph. l. 4. c. 16.

17. Mat. 23.

ant. 3.

pis erit clausa, etiam cum Princeps pertransibit per eam: ideoque vocabitur, *Porta Principis*. Itaque magnificus est Rex nosster ex parte matris sue de Spiritu S. fecundæ, de celo virginico lacte plenæ, quam magnificabunt & beatam dicent omnes generationes, quia fecit ei magna qui potens est.

Christus magnificus in cunis. Præsepe Christi adhuc in corruptum.

Uterius, si ejus cunas, pannos, fascias, oculus dei attente intuearis, reperies hæc non esse vilia; sed regia omnia cunabula, auroque & purpura intertextos lectulos magnificencia sua superare. Regum eunæ tandem putrefactæ in vilem abeunt pulverem: Præsepe Christi, quod ei pro cunabulis coelestis ordinatū erat, incorruptum in Romana Ecclesia in Templo S. MARIE Majoris asseruatur; quasi immortalitatem quandam à Rege sæculorum immortalis in eo decumbente participasset. Nonne à Regibus & Principibus in gentia procumbentibus maxima illud religio colitur? Ergo magnificencia Rex pacificus, etiam in villibus his cunis, mysteria interm multa continentibus, ita ut inclamare liceat: O fœlix præsepe! O beate divini infantis cunæ! O Regis pacifici thronus magnificus! O Ara prima summi Sacerdotis! O cathedra sublimis coelestis Doctoris & Præceptoris! O Sponsi æterni floridus lectulus! O Bethleem parvula, quam magnificencia es à Domino, qui factus est in te parvulus ex magno! Quia civitas tibi non invidet pretiosum illud stabulum, & præsepi gloriam: in universa sequidem terra jam celebre est nomen tuum, ubique gloria diffusa sunt de te civitas Dei, quia homo natus est in ea, & ipse fundavit eam altissimam. Ita S. Bernardus. Tanta fuit hujus præsepi gloria, teste S. Hieron. ut, ex omni terrarum orbe ad illud accurreret innumerosa multitudo: ita ut nervo sapientia aut ostentatæ opinione celebris ejus visendi desiderio non flagraret. Hæc est igitur magnificencia Regis pacifici in cunis juu.

Pannuli Christi vincula amoris fidelium. Ex his hæc oratio apud Metaphras.

Denique, si fasciolas & panniculos consideres quibus involvitur, omnibus sunt purpuris pretiosiores. *Divitia nostra sunt*, inquit S. Bernardus. Vincula sunt amoris, & funiculi Adam, quibus fideles ad se trahit, & corda nostra sibi colligat. Tanto vero sunt in honore habitæ fasciolæ, ut templum speciale erectum sit in honorem earum, & zonæ Virginis matris Constantinopoli dedicatum à B. Germano Episcopo Constantinopolitano, qui & tunc Orationem habuit in laudem Virginis & pueri Jesu. Quinimò adhuc modo panniculorum & fasciarum partes asseruatur cum celebritate quibusdam in Ecclesiis. Certe Ecclesia Trevirensis, Ecclesia S. Anati Duacensis, Ecclesia B. MARIE Florentiensis, Ecclesia Latentis, gloriantur in partibus quibusdam horum anniculorum infantie Domini Jesu & pretiose eas asseruatur. Itaque & in his magnificatus fuit, & hodie adhuc magnificatur, Rex pacificus.

Part II. Quæ nō dicitur.

Sed his omnibus silentio prætermisissis, an non Hodie magnificatus est super Reges universos.

terra, dum ab Oriente tres veniunt Reges; & cetera ad pedes ejus abijciunt humillime adorantes? Nūquid Salomon, aut alius quipiam Regum Judæorum, vel Gentium, qua litus est in cunis, & a Regibus adoratus? Immo numquid Herodem in regio throno Hierosolymis sedentem simili adoratione adoravit, similibusque muneriis honoravit? Magnificatus fuit Rex Salomon, cum Regina Saba de longinquo ad eum venit cum muneriis, & ejus sapientiam sibi nunciatam præfens exploratura. Sed longe amplius hic puerulus, dum stella duce hi tres Sapientes & Reges magno comitatu adveniunt, & mystica dona adducunt. Quam magnificenciam longe ante prædixerant oracula Prophetarum: ita ut istas prophetico lumine hoc intuens proclamet: *Surge illuminare Ierusalem, quia venit lumen tuum, & gloria Domini super te orta est. Et ambulabunt Gentes in lumine tuo, & Reges in splendore ortus tui. Inundatio camelorum operiet te, & comedant Madiam & Ephra. Omnes de Saba venient, aurum & thus deferentes; & laudem Domino annunciantes.* Eandem magnificenciam eodem lumine Prophetico prænuñciat David. *Reges Tharsis & insula in unum afferent, Reges Arabum & Saba dona adducent.* Licet enim hæc & similia oracula generaliter Gentium & Regum Gentilium conversionem ad Christum & Ecclesiam significent: tamen etiam in particulari intum & primitas magnificas conversionis illius designant, ut docet S. Pater. Et talis est etiam Ecclesiæ sentus, in officio divino huc ea referentis. Uade S. Hieronymus in Psal. 71. dicit in *Magorum muneribus incensum fuit, quod tibi à Prophetis est prædictum; quia ipsi Gentium Regumque typus fuisse monstratur.* In hoc ergo hujusce Regis adhuc infantis gloria & magnificencia demonstratur, quod Regum omnium vice adoratur: adyolat, & suo exemplo docent omnes. Reges ad ejus pedes sua tubiterne ceptia, Principes sua diademata, Magnates purpuram suam & dignitatis stemmata; Heroes tua arma bellica; Ducis militia sua vexilla, magistratus faeces & honores symbola; Pontifices Titulas suas & Pastoralia ornamenta; Sapientes togam suam & sapientie insignia; Divites suas opes & curi pretiosa munera; Pauperes sua paupertatis, amare initar myrrha, haud ab eo recipienda munuscula denique omnes pietatis tectores, odorati thuris grana. Ad eorum imitacionem 24. Seniores in Apocalypsi decumbunt ad pedes Agni non solum se ipsos proferre, sed etiam coronas suas, & magna voce dicere: *Dignus est Agnus qui occisus est accipere in sinum, & divinitatem, & sapientiam, & fortitudo, mem, & honorem, & gloriam, & benedictionem.* Quæ illi agno jam occiso honorem & adorationem offerunt procedentes coram throno suo coelesti, eandem eidem agno recentiter genito deferunt hi Reges procedentes coram throno suo terrestri. Quis alius hic thronus, quam Virginis sinus in quo sedebat Agnus?

Christus magnificatus à Regibus. Reg. 30.

Isai. 60.

Psal. 71.

Apoc. 4.

Christus Agnus.

timē vērō agnum nominaverit, tūm quia in stabulo & ovili reperitur; tum quia pro nobis factus est puer & infans, pueros autem agnos vocamus. Unde S. Clemens Alex. l. i. pedag. c. 5. Quoniam scriptura pueros Agnos & infantes vocat, Deum qui est Verbum, qui pro nobis homo factus est, & nobis in omnibus assimilari voluit, vocavit Agnum Dei, Filium Dei, Infantem Patrum. Huic ergo infanti & agno dū offerunt aurum, thus & myrrham, quid aliud infornare censetur, quam quod dignus sit accipere divinitatem & sapientiam, & virtutem & fortitudinem, & gloriam & benedictionem? Utique in his tribus muneribus hæc omnia mysticè designantur, & ita magnificentia est Rex noster pacificus, non solum quod viri sapientia & potestate regia illustres accesserint adoraturi; sed etiam quod talia obtulerint munera, quæ magnificentiam ejus & gloriæ declararent. Aurum enim obtulerunt ut Regiam aurum subditi regibus pendunt, Thus ut Deo, illud enim Deo solet adferri, Myrrham ut morituro, sed in corruptionem servaturo. Nam Judæi myrrha mortuos sepeliunt, ut corpus maneat incorruptum, myrrha enim cum sicca sit, arefacit, & exsiccat humiditatem, & non sinit innasci vermes. Unde S. Ambrosius significatā vult corporis Christi in sepulchro jacentis incorruptionem. Aurum, inquit, Regis est insignis, Thoms divina Sacramentum potestatis, Myrrha honor est sepulture, quæ non corrumpat corpora mortui, sed servat. S. Cyprianus in thure etiam Christi sacerdotium designatum putat, unde ait: Cypri. ser. In auro Regem, in thure Sacerdotem, in myrrha inde Magis, corruptibilem, licet passibilem consentent. Hoc etiam Ecclesia in officio Epiphaniæ approbat. Addit S. Maximus hom. 3. in auro nostram redemptionem, in thure Christianam religionem, in myrrha resurrectionem designari; sic enim ait: Auro ostenditur captivitas nostra, pretio are dempto, in thure demoniorum cessatura superstitio, & futurus vera religionis cultus aperitur in myrrha qua ex anima solis corpora conservari, præ figuratur carnis nostre reparatio, & mortuorum resurrectio. Hæc vero omnia ex speciali fide & speciali spiritus instinctu ac lumine agnovisse, mysticè que his muneribus intridisse profiteri Patrum communis est sententia. Quod sic ex primis Sanctus Leo: Divinam humanamque naturam in unitate venerantes, quod cordibus credimus, muneribus protestantur. Atque dubium esse nequit, quin spiritus directione speciali omnia peregerint, quod quidē etiam tante post adorationem curæ fuerint Deo, ut dignatus sit eis in somno responsum dare, ne ad Herodem redirent, sed per aliam viam revertentur in regionem suam.

Munera Magna.

Ser. i. de Epiph.

Magnificencia Christi, ceterorum Regum superat.

in ortu suo ad ejus activitatem illustrandam. Cur, inquit, non credamus quod nascente Christo sol ad obsequium lucidior advenit, cum Magos ad indicium clarior stella præcesserit? Et si stella per diem alieni temporis officium ministravit, cur non credamus quod sol quoque nocturnis horis aliquantam adventu maturiore desuperis? Ex eo denique factum puto, ut nos decreveret, dum sol festinus ob Dominica Nativitatis obsequium ante mundo lucem protulit, quam nos cursum sui temporis consummare. Hæc S. Ambr. Hoc saltem factum fuisse in ejus resurrectione, aliquid ex antiquis Patribus docuerunt, ut alibi diximus. Secundo, ex magnificentia eorum qui stellæ hujus luce illi & adducti fuerunt ad eum adorandum in cunis; quos magna sapientia & potestate regia præditos fuisse declaravimus. Solis retrogressio ad decem, lineas in gratiam Ezechie Regis (cui hoc signum dabatur fuitatis), addixit Legatos Babylonios ad eum visendum cum muneribus; nam Babylonici astrologiæ periti hanc animadvertentem retrocessionem solis, & postmodum rumore nunciatum fuerat Regi, id cælitus factum in gratiam Ezechie Regis Israel. Sed hi licet Regem in palatio purpura coruscum repererint, opibusque omnibus circumfluum, & corona nobilium stipatum; non tamen dicuntur procedentes adorasse eum. At Reges nostri stellæ novæ indicio invitati, ad Regem hanc pacificum accurrunt: & licet in vili tugurio infantem inveniant, vilibus reatum pannis, pauperis matris lac sugentem, mox tamen procedentes adorant eum. Ergo magnificentus est super Ezechiam, imo super Reges universæ terræ. Tertio ex magnificentia munerum, quæ licet ex se non videantur nisi munera provinciæ illius ex qua venerunt, sed ordinaria; tamen in significatione mysticæ, à Regibus & à Spiritu sancto eos dirigente incerta, magnificentissima sunt, & magnificentiam illius cui offeruntur ostentant; ita ut nulli Regum terræ hæc ratione competant. Adhuc hodie Læticie Monasterium de isto thure & myrrha regum afferat, per Theodorum totius Orientis Patriarcham, & Henricum Imperatorem anno 1208. eis Constantinopoli sacrum munus datum, ut litteris authenticis ibidem ostenditur.

Quarto ex magnificentia donorum cælestium, quæ reportavit hi offerentes munera. Si enim munera obtulerunt, majora perceperunt; nec enim munificentiam suam vincit patitur hic Rex noster, semper pretiosiora & augustiora donans quam ei offeramus. In figura hujus rei Regina Saba dicitur obtulisse Salomoni aurum, aromata, gemmasque pretiosas. Sed plura longe largitus est Salom. de quo dicitur. Rex Salomon sedet Regina Saba, cuncta que voluit, & que postulat, & multo plura quàm postulavit ad eum. Sic reges isti exteriora & terrena offerentes; interiora, cælestia, & æterna munera retulerunt, copiosa scilicet dona gratiæ spiritualis, & virtutū cælestium. Utique nec alia expectabant, qui

non accesserant spe alicuius præmii temporalis, nec ut humanam gratiam Regis huius vel parentum eius aucuparentur; quia nec gratiam hanc ab infante, vel à paupere matre, congruum erat expectare.

Quinto, etiam ejus magnificentia patefcit, ex turbatione inimicorum suorum: nam per hos patefcit cœlestis ejus dignitas: *Cœli Rego nato Rex terra turbatus est, quia omnium terrenam altitudinem confunditur. cum celsitudo cœlestis aperitur, inquit S. Gregorius.* Deinde, quia per id iudicaria ejus potestas designabatur, dicentis Augustino: *Quid erit tribunal iudicantis, si superbos Reges cum a terrebas infanzu? Ulterius per id designabatur dejectio regni diaboli quia non tantum Herodes in seipso turbabatur, quantum diabolus in Herode: uterque regni successorem timebat, sed Herodes terretrem, diabolus cœlestem.* Denique, quod propter eum infantes occiderent, etiam in magnificentia ejus testimonium cedit; nam mitti infantes infaus Christus ad cœlum, nova xenia patri primitias fructuum terra exhibet Genitori. Nec eis tantum pro fuisse posset Herodes obsequio, quantum pro fuit odio; quandoquidem per illud Rex hic pacificus eos destinavit ad coronam & regnum. *Abst, ut ad liberandis homines Christus veniens, de illorum præmio qui pro eo interficiuntur nihil egerit, qui pendens in ligno pro illis à quibus interficiebatur oravit, inquit S. August. serm. 13. de Epiph.*

De morte Regum adorantium.

Magi in vita & morte Christi adorant.

4. Reg. 7.

Linc. 2.

Postremo addamus, hos Reges magnificasse Regem nostrum Pacificum non solum in adoratione ista sed & tota postmodum vita; immo in morte, & post mortem, in vita quidem, quia ut dicit S. Chrylost. hon. 16. in Matth. Christum alloquens: *Adventu tuo Magos ab Oriente vocasti, & Evangelistis eos ad sua remisisti: Certè eis conveniebat illud dicere: Hæc dies boni nunti est, sit acurimus, sceleris arguemur.* Itaque Domini gloriam tres hi testes irresistibiles mox ad sua reversi annuntiarunt, quæ stelle indicio & Spiritus sancti instructione didicerat. Et si de Pastoribus dicitur: *Reversis, unis glorificantibus & laudantes Deum in omnibus que audierant & viderant;* quanto magis id de ipsis verum erit, qui gavisi fuerant gaudio magno valde, desiderantes videre eum cuius vultum desiderant universa terra, cuius nome est, *Desideratus sanctis Gentibus.* Unde notat Rupertus l. 2. in Matth. in adoratione magorum majorem perfectionem præsignificatam fuisse gentium, quam Judæorum. Pastores enim Judæi, & ab Angelo instructi, non adeo fust eruditi ut procedentes adorarent, aut munera offerrent: sed tantum dicitur de eis: *Venerunt & cognoverunt de verbo quod dictum illis erat.* Magi vero primitiæ gentium, & venerunt, & procedentes adoraverunt, & munera obtulerunt, quibus & magnam fidem, & magnam mysteriorum Christi notitiam protestati sunt, quam absque dubio mox in alios transfundere posse gavisi sunt. Traditio quoque est, per revelationem Domini, cum S. Thomas in eorum de-

venisset provinciam, ab eo baptizatos & ordinatos prædicationis ejus fuisse adiutores. In morte autè eos Christum glorificasse per martyrium, tradunt aliqui; verum tamen Breviarium Colonienfe, ubi horum corpora miraculis post mortem adhuc Regem nostrum pacificum magnificat, aliter tradit. In eo sic legitur in Festo obitus tertii Regis, quod observant undecimo Januar. sanctis Magis invitatis ad cœlestes delicias, instabat Nativitatis Domini festum, quod solemniter celebrarunt per totum tempus in oratione pervigiles. Adveniente octava, primus natu Melchior Missæ sacrificio peracto obdormiens in Domino, ad regnum cœlestis transit. Corpus ejus alii duo sepelierunt. & aromatisbus condierunt in marmoreo sepulchro ipsis tribus in sepulchrum preparato. Sexto primi mensis die, h. e. in Festo Apparitionis, secundus Balthazar peracto etiam sacrificio sanctam, reddidit animam; quem tertius etiam honorifice sepelivit. Cur igitur in sepulchro foret locadus, primus antea ibidem positus, quasi vivens in una parte monumenti se collocans, locum dedit socio, vidente & admirante populo, Tertius Gaspar sexto Epiphaniæ die, etiam peracto sacrificio, gratias agens Domino, in manus Angelorum tradidit spiritum. Pontifices autem provinciarum convenientes cum Sacerdotibus solemniter exequias celebrarunt: sed quia parte sepulchri apponerent tractabant inter se: & ecce videntibus cunctis unis dhorum ad unam partem se possunt & alter alteram tenuit & sicut viventes, dilectum socium susceperunt in medium. Hæc ibi.

Videri possint hæc alicui Apocrypha; ego tamen Breviario tantæ Ecclesiæ Metropolitana in eruditissima Universitate, multum deferendum autumo, cum & ibi horum Regum corpora honorari voluerit Deus. Nec dissimilia quandoque contigisse in Sanctorum Historiis legimus. Audi de tribus Viris Illustribus & sacris Epi copis Euchario, Valerio, Materno. Hi missi sunt à P. Petro ad Gallias & Germaniam Evangelium nunciare. At post emensa jam itinera longa, Maternus febre mortem obiit: hoc indolens socii ad Petrum regrediuntur, alium deprecantes Evangelii socium: ille vero baculum mittens suum, subet mortuo superponi. Cumque ad corpus die quadagesimo pervenissent, superposito baculo per 40. dies mortuus mox revixit, multis paganis hoc miraculo ad fidem conversis. Inde tres illi Trinitatis præcones zelo & charitate indivisi destinatas ingre ditur provincias, ac multis conversis populis, Sedè apud Augustam Trevitorum fixa, primus eorum Eucharius, post eum Valerius, deinde Maternus Ecclesiæ Trevirensis Episcopatu suscepit, cui adjunxit Colonienfes & Tungrenses populos. Cum verò ad summam pertigisset senectutem, illi triduo ante obitum in Ecclesia pernoctanti beati socii Eucharius & Valerius decora specie apparentes, instantem sibi ad Deum migrationem prænucliarunt. Quod convocatis die altera suis aperuit, & post monita salutis, cum ipsis oratio-

Magi miraculose simul sepulchro.

oratio-

orationem peregit. Postea voce cœlitis audita; moxque suscepto Dominici corporis viatico, miraculis illustris expiravit 18. Kal. Octob. Colonia Agrippinae. Sed mirabile, quod Rheni fluxu miraculose furtim converso, mox Colonia Treviros translatus est divinitus, ubi juxta sanctorum sociorum Eucharii & Valerii corpora quiescit. Ita Breviar. Leodienſe 19 Septemb.

Mirabilis planè Deus in Sanctis suis, de eorum ortu, vita, morte, secreta providentia supra legem ordinari am sepe disponens. Igitur hos tres sanctissimæ Trinitatis præcones elegerat, quos sicut prædicatione noluit separari, aut sede Episcopali; sic nec postea sede sepulchri, ut qui in vita Christum indivisè animo & zelo dilexerant & glorificaverant, etiam post mortem nec animis nec locis separentur. Trinitatis fructione conformes in cœlis, ejusdem honoris consortes in terris. Simili modo de his tribus Regibus dispositi videtur, ut qui unanimi consensu adoratum venerant, & reversi ad sua Christi gloriam pari zelo propagarant, simili sine consummarentur, eodemque tumulo conderentur; & postmodum eodem loco honorarentur in terris, indivisi in cœlis. Quod si quaeras, unde illos Orientales, Occidentalis Colonia possideat? Audi quod iterum apud eodem Colonienſes leguntur. Helena mater Constantinii Regum corpora varijs in locis sparsa Constantinopolim tranſtulit, fueruntque ibi usque ad tempora Manuelli Imperatoris. Fuit vero eisdem temporibus Eustorgius Græcus, Religiosus & Nobilis, qui Legatus ab Imperatore missus fuit Mediolanum, à populo ibi electus Episcopus, hic postea Constantinopolim regressus ab Imperatore impetravit corpora trium Regum, Mediolanumque tranſtulit. Anno autem 1165, cum Fredericus Imperator rebelles subjugasset Reinoldus Episcopus Colonienſis ab eo obtinuit tres Reges, cum mariyibus Felice & Nabore, Coloniamque tranſtulit, omni clero & populo sacra supplicatione occurruntibus, ac in Ecclesia S. Petri pignus hoc sacrum deposuit.

Illo autem loco specialiter velle sibi honorem deferri, confirmat miraculoſa translatio à Baptista Fulg. lib. cap. 6. his verbis relata. Sicut Deos Penates ex Alba Longa Lavinium, inde abducti erant, revertit e credit vetustas: ita verius Orthonis & Philippi Imperatorum bello, Coloniam visa sunt redire trium Regum corpora, ab Abbata Fuldenſi in Thuringia regione (melius in Buchonia) ad quæ à Colonia fuerant translata. Mane enim cum nocturni palmi canerentur, Abbas Monachique illius Monasterij egredi templo corpora ipsorum trium perpexere Regum, quæ haud multo post Coloniae in Templo, ubi antea erant, fuerunt inventa.

Tres Reges qualiter Coloniam translatae sint.

PARS III. Quomodo. Sicut Reges ad Christi præsepium venerunt stellas duces, sic & nos interioris inspirationis & illustrationis ductu ad Christum oportet venire, ut pro-

cedentes adoremus eum, & munera ei offeramus cujus vultum desiderat universa terra. Vere dixit Dominus: Ego se exaltatus fuero à terra, omnia vobis ad me ipsum. Hoc impletum fuit in cruce, de qua loquebatur Dominus, in illa ut serpens exaltandus à Judæis. In hac exaltatus, cœlum, & terram, & inferos ac dura corda multorum ad se traxit, dum multum evertentes percursum pectora sua dum elementa ejus lugent mortem, dum è limbo Patrum animæ redeunt ad corpora Christi resurgenti confortianda. Sed non solum in cruce, verum etiam in præsepio id ipsum ex parte impletum est, dum elevatus virginis manibus è terra (in qua natus primum apparuit) & exaltatus in hoc præsepio, omnia cepit trahere ad seipsum. Angelos enim trahit è cœlesti palatio, qui ei nomine totius aulae cœlestis honorem & homagium deferant, stellam trahit è celo, quæ nomine totius caeli fiderei & aerei cum agnoscat, & alijs adorandum manifestet. Pastores trahit è Judæa, qui nomine totius Judæicæ gentis Regem suum regni sui possessionem in eum ventum suscipiant. Ex Oriente trahit Magos, ut totius terræ nomine ab eis adoretur. Sic ergo vultum ejus desiderat universa terra, immo cœlum, & elementa. Sic mysticus iste magnus paululum elevatus à terra ad se trahit omnia. Sic impletur quod de ipso in persona Jacob dictum fuerat; Ego Dominus fructuum tuorum. Et incur ventur ante te fili, matris tuae. Sic puer jacens in præsepio, jacit funiculos Adam, funiculos amoris, vincula benignitatis & charitatis in Orientem usque, quibus ad se trahat etiam infidelium corda. His ipsidem funiculis trahere nos debet ad se, ut prociadamus coram eo, ut adoremus, ut dona offeramus, vultum illius requirentes amabilem, in quem desiderant Angeli prospicere. Vcruntamen, hic cum Propheta dicere possit quis. Quis dignum offeram Domino? Curvabo genua Deo excelſo. Numquid offeram ei holocausta & vitulos, annulos? Numquid dabo primogenitum meum? Offer aurum, thus, & myrrham, offer tria dona donis magorum non ab similia; nec in Orientem penetrandum tibi est ut illa reperias, descendente in te: prope sunt in corde tuo, prope in ore tuo, prope in manu tua.

Primo, si animæ tuæ arcem scrutaris, tria hæc reperies muneribus; est enim in ea intellectus, voluntas, memoria. Illa tria offert ei integrè, nec vacuum apparebis coram Domino, nec vacuum redibis ab eo. Offer intellectum tuum tamquam aurum pretiosum, per contemplationem rerum cœlestium & divinarum. Offer voluntatem inquit Thauris, per amorem æternorum. Offer memoriam inquit Myrrham per remembrance in infantium necessitatibus quas pro te pertulit, illis compatendo cum amaritudine.

Secundo, scrutare tria pretiosa, quæ posuit in te dona, & illa offer, erunt acceptissima; hæc sunt fides, spes, charitas. Offer fidem pretiosam inquit. E. c. 3. aut

Christi magnificari debemus. Ioan. 12. Christum natum cum matre adoratans creaturam.

Gen. 27.

Mich. 6.

Munera mystica vero offerenda. quæ?

2.

auri, spem odoriferam instar myrrhæ, charitatem ardentem instar thuris.

Tertio, offer tria munera pretiosa, cordis contritionem, oris confessionem, operis satisfactionem. Aurum est contritio. Quia sicut radij solis terram penetrantes in eius visceribus aurum ingenerant, & de luto illud produunt: ita caelestes radij cor terrenum & impurum peccatoris penetrantes, in eius intus ex luto vitiorum aurum pretiosum educunt contritionis, quo nihil pretiosius Deo offerri potest, nec enim cor conuictum potest despiciere lachrymarum gemmis adornatum. Thus est peccatorum confessio ex corde ardenti procedens: & suavem odorem coram Domino producens: fumus ejus dissipat omne genus demoniorum. Mirra est mortificatio & satisfactio, ob amaritudinem naturaliter ei adjunctam: hanc myrrham tanquam pretiosam diluaverunt manus Sponse, ut Sponsio offerret, & partem ad offerendum nobis communicaret. Vade cum illa ad montem myrrhæ, ad collem thuris non deerit tibi quod offeras & tibi decerpas, si manus aperiri volueris.

Cant. 4. Et 5.

Quarto, offer tria opera meritoria Eleemosynâ, Orationem, Jejunium. Eleemosyna illi placet instar auri: Oratio sursum ascendit instar auri: Oratio sursum ascendit instar Thuris incensæ: Jejunium acceptabile est instar Myrrhæ, quia animam præservat à corruptione.

Quinto, pete mutuo ab electis Dei tria munera, quæ ei offeras. Offer ei charitatem ardentem Apostolorum tanquam aurum ignitum & pretiosum. Offer ei afflictiones omnes Martyrum & poenitentium, tanquam myrrham electam & probatam. Offer devotionem & pietatem Virginum, tanquam Thus in conspectu ejus odoratissimum.

Vera Religio vera Christi accepta.

Sexto, offerat anima Religiosâ, Obsequentiam, Castitatem, Paupertatem. Hæc tria vota tria sunt munera pretiosa, illique acceptissima sunt super aurum & topazion. Hoc S. Franciscus quondam indicatum fuit à Domino. Cum enim in monte Alverno quodam die in contemplatione ageret, vidit B. Leo epus familiaris flammam splendidam ad eum de celo descendentem: & ex illa vox quædam loquebatur ei ipse vero ter ad illam protendebat manum. Hujus rei cum postmodum exquireret instanter a S. Francisco & B. Leo significationem, noluit ei celare, quia ob puritatem & mansuetudinem plurimum cum diligebat. Dixit ergo Vir Sanctus, inter cætera Deum tunc tibi locutum fuisse velut Moyse flamme tibi, & petisse tibi oblationem trinam fieri. Cui respondi, inquit, Domine sum totus tuus, non habeo nisi tantam ex coram, & tua sunt quid potero offerre? Cælum & terra, ignis & aqua, tua sunt omnia. Tunc dixit mihi Dominus: Mitte manum in sinum tuum, & quod inuenies, offer. Et inveni monetam auream fulgidissimam, cui similem nunquam videram, & obtuli Deo. Dixitque, offer secundo, & tertio, quod in sinu invenies. Et dixi, Domine non auro, nec vobis aliquid præserto, aurum & omnia discepto ob amorem sui. Si

Bonav. 6. 13.

Ta Domine Jesu, in unione illius perfectissimæ donationis quam fecit nobis pater, te filium suum unigenitum omnibus donans: in unione etiam illius oblationis quam fecisti patri recens natus, respsum in hostiam vivam ei offerens: in unione quoque illius oblationis quam acceptissimam habuisti factam à Magis te adorantibus. Offero & ego tibi hodie trium instar munerum, intellectum meum, voluntatem, memoriam, ut te cognoscere, amare, frui in æternum valeam. Offero tibi omnes cogitationes, verba, operas totius mei temporis vel æternitatis, ut in illis perfecte glorificeris. Offero tibi fidem, spem, charitatem, tam meam quam omnium electorum. Offero tibi æelum ardentem Apostolorum, patientiam Martyrum, puritatem Virginum, per quæ tibi laus fit in sæcula sæculorum. Offero tibi obedientiam, paupertatem, continentiam, omnium Religionem profitentium, in honorem assumptæ à te pro nobis paupertatis, obedientiæ, humilitatis. Offero denique, quicquid pretiosissimum posuisti in sinu nostro, corpus, animam, divinitatem tuam: & cum his tribus donis me ipsam totum offero tibi titulo servitutis perpetuæ te Regem meum agnoscens, Deum meum, Redemptorem meum, pro me mortalem factum, ut immortalitate me donares. Hæc Domine Jesu pro me, hæc pro omni plebe tua offero, & dona tua tibi refero, novis ut temper nos donis augeas; donec tandem triplici æternitatis munere nos indivisibiliter tibi conjugas, divinitatis scilicet tuæ: æterna visione, reatione, fruitione, tunc nobis hæbit sine intermissione

Formula offerendi de Christo parvulo.

IN QUA M. PAN. DAN. SER.

re ter sanctum cum Angelis collaudare, & in spiritu ac veritate jugiter adorare.

Exempli.

HAs oblationes Christo offerre edocuit nos sancta Gertrudis, à Deo prius ipsa edocta. Illa enim solemni Epiphaniæ Fæsto, exemplo regalium oblationum offerbat Deo quasi pro myrrha corpus Christi cum omnibus passionibus suis & meritibus, quibus optabat apud Deum emendare omnia peccata hominum ab Adam usque ad hominem novissimum; item pro thure animam ipsius devotissimam cum omnibus spiritualibus exercitiis, in supplicationem universalium negligentiarum; item pro auro superexcellentiissimam deitatem Christi cum delectatione fruitionis ejusdem, in supplicationem defectuum omnium creaturarum. Tunc verò apparuit ei D. JESUS, eam oblationem instar dignissimi Xenii sanctissimæ Trinitatis representans, Visaque est tota curia ob reverentiam totius oblationis, Christo eam deferente, velut procidere & adorare.

Alia vice dum eodem Fæsto legeretur illud ex Evangelio, *Et procedentes ad adorandum eum, & obtulerunt ei myrram*. memor personæ quæ sepe rogatur eam ut eo die Domino offerret aliquid pro se, requirit à Domino quid sibi vellet offerri pro ea. Cui Dominus. *Offer mihi pedes ejus, manus, & cor.* Per pedes signavit desideria; unde quia ferventer persona illa desiderat recompenfari mihi passionem meam, studeat omnia gravamina suo cordi & corpori adversantia patienter in unione passionis meæ tolerare, ad laudem & gloriam nominis mei, & totius Ecclesiæ utilitatem; & hoc pro myrrha electa acceptabo. Quia vero per manus signatur operatio, studeat omnia tam corporalia quam spiritualia opera perficere in unione perfectissimorum operum sanctissimæ humanitatis meæ: sic nobilitata sanctificabuntur, & pro immolatione thuris suaviter redolentis acceptabo. Similiter, quia per cor signatur voluntas; in omnibus agendis semper ab aliquo homine humiliter meam requirat voluntatem; & quicquid tunc ei consultum fuerit licitum & honestum, suscipiat pro meo beneplacito; idque pro purissimi auri oblatione acceptabo. Nam pro illa humilitate & confidentia qua meam voluntatem requirit ab alio, voluntas ipsius unita fiet divinæ voluntati meæ, sicut ex auro & argento in igne confiato fit electum pretiosum.

DE FËSTO PURIF. M. V.

Postquam impleti sunt dies purgationis Mariæ, Luc. 2.

Exer. 16
Quare
M. V. se
purifican
dam si
serit.

Silla quæ hodie in Templo Jerusalem gesta sunt oculo pietatis consideremus, Maria procedente cum Jesu in ulnis, illumque inter brachia Simonis & Annæ miro cum gaudio omnium iustorum deponente: merito, si unquam, ei dicere

possimus quod olim Angelus, quod Elizabeth à Spiritu sancto edocta: *Ave gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus ventris tui.* Mariæ nomen, inquit sanctus Hieronymus idem est quod illuminatrix: Ecce mihi et nomen suum, lucem in ulnis ferens ad illuminationem gentium & gloriam plebis suæ Israel. Ave igitur Maria; gaudium tibi sit ò illuminatrix nostra: Sed quanto cum splendore; quanta cum pietate mulierum speciosissima procedit? Verè gratia plena est in omnibus, in mente, in corpore, in intellectu; ita ut dicere liceat illud: *Quam pulchri sunt gressus tui in calcamentis, ò Filia Principis;* Quis vero procedit cum illa, nisi ille qui fuit novem mensibus in illa, & processit ex illa; igitur Dominus tecum. & **MARIA**: innicitur tibi: inniter illi: ascendis enim in templum innixa super dilectum, ipse te portat & ducit, licet tu illum ducere videaris & portare; Verè tu in mulieribus es benedicta quam hodie admirantur omnes mulieres, virgines, conjugatæ, viduæ. Etenim in templo ex parte totius sexus muliebris Benedicit te Anne vidua pientissima, similem edens vocem quam olim Elizabetha conjugata. Sed ideo est benedicta Maria, quia benedictus Fructus Ventris quem portat, quem offert, qui postquam ipsam omnigena benedictione replevit, & jam eandem benedictionem in omnes per ipsam effudit. Hanc Simeon & Anna omnesque qui expectabant redemptionem Israel hodie participarunt; benedicentes Dominum, ab ipso prius benedicti; lucem adventantem cum gaudio spectantes, ab ipso interna luce præcipienti. *Lux orta est iusto, & rediit cor de latuita. Latamini iusti in Domino & confitemini memoria sanctificationis ejus.* Dum iusto Simeoni lux oritur, omnibus rectis corde latuita cooritur: & ideo hodierna dies instituta est, ut divinæ lucis à Domino reddamur confortes cum iustis, & confitemur memoriam sanctificationis ejus, quia in voluntate qua se ipsum in templo sanctificavit, & in **MARIA** ulnis obtulit Hostiam puram & sanctam Patri æterno, nos etiam sanctificati sumus.

Can. 7.

Pf. 90.

Qua
causâ
purifica
tionis M.
V. Exod.
13.
Num. 18.

Sed in particulari hic videamus, quam obligationem **MARIA** habuerit ad hanc purificationem, vel ad infantis sui oblationem. Duæ erant olim leges hanc rem concernentes. Una erat concernens masculos primogenitos, qui jubebatur offerri Deo, & redimi quinque siclis. Ideo autem voluit sibi offerri primogenita, quia dum percussit primogenita Egypti, primogenita Israel confervavit. Unde dicitur: *sanctifica mihi omne primogenitum, quod aperit vulvum in filio Israel.* Altera erat concernens puerperas, & pullum columbæ live turturæ, aut duos pullos columbarum vel duos turtures si pauperes erant. De hac re agit. *Mulier si suscepto semine pepererit masculum, immunda erit septem diebus, juxta dies separationis menstrua. Et die octavo circumcidetur infantulus; ipse vero triginta diebus.*

Levit. 12.